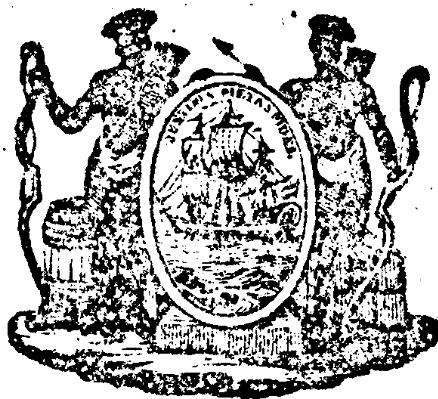
Ao. 1858. Donderdag

No. 36. 25 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

19 Maart. Van de slavin *Mary* 2, geboren in 1810, dochter van *Eliza*, toebehoorende aan Plant. *Sarah*, (district *Coronie*).

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

24 Maart. Van het slavenkind *Heintje*, geboren in 1856, zoon van *Silvia*, toebehoorende aan M. Dickmann geboren Barker.

Voor den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd Kommies,
J. E. WESENHAGEN.

Eerste Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, *den* 20 *Maart* 1858.

Ten gevolge van het daartoe door Cornelis Phreijshum gedaan verzoek zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden aan de Slavin *Sophietje*, geboren in 1806, dochter van *Rosalina*, toebehoord hebbende aan de Gouvernements Plantage *Catharina Sophia*.

Zullende gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van:

Sophia Cornelia Rijsum

Voor den Gouvernements Secretaris,
De Hoofd Kommies,
J. E. WESENHAGEN.

Administrative Politie.

De Ingezetenen dezer stad worden met nadruk herinnerd aan de inachtneming der verordening, voorgeschreven bij de Publicatie van 19 | 25 November 1828 G. B. No. 17, waarbij op verbeurte der daarvoor bepaalde boete, de verpligting aan ieder is opgelegd, om in de maanden Maart en September, de straat langs zijne woning ter breedte van *vijftien* voeten met **Schulpen** te beleggen.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.
De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Administrative Politie.

Aan de Ingezetenen dezer stad en van hare buitenwijken wordt bij deze kennis gegeven, dat gedurende de maand April, door de Administrative Politie eene algemeene schouwing zal worden gehouden over de Straten, Gebouwen, Grachten, Waterloozingen, Keukens en Stookplaatsen, en zulks in overeenstemming met de voorschriften, vervat in de Publicatien van 25 November 1828 G. B. No. 17 en 2 Julij 1835, G. B. No. 13.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.
De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(4312) Den 22n. Maart 1858. H. J. Blancke qq. J. E. Cros Rogers geboren Carstairs, Echtgenoot van A. Rogers, mede Erfgename van wijlen Johanna Elisabeth Saeltzer, wonende te *Leith* in Schotland, aan Fergus Carstairs van *een negende aandeel* in de Plantaadje *Caledonia* en grond *Concordia c. a.*, gelegen aan de rivier *beneden Saramacca*.

Paramaribo, *den* 22 *Maart* 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport.

(4404) Den 23sten Maart 1858. De Exploicteur aan T. F. A. Lammens, van het Huis en Erf aan de *Buren straat*, N. W. La. D No. 149, O. W. La. D No. 666.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.
De Griffier bij voormeld Hof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(4436) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 2den April 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Den verlaten grond **Monplaisir**, gelegen aan het pad van *Wanica*, divisie *Para*.

Den verlaten grond **Kweeklust**.

Den verlaten grond **Zwitserland**, beiden gelegen in de divisie *Para*, en waarvan de Eigenaren onbekend zijn.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

Op aanstaanden ZATURDAG den 27n. dezer, des morgens ten *zes* ure, zal de gewone Excercitie met de **Brandspuiten** plaats hebben; zullende de Brandmeesters, Onderbrandmeesters en verdere werkslieden ten *half zes* ure present moeten zijn aan het lokaal der Spuit waartoe zij behooren.

Paramaribo, *den* 24 *Maart* 1858.
De Opper-Brandmeester,
H. G. ROUX.

Hoe de Poëzy zich wreekt.

Hebben is meestal eigenlijk niets anders dan de vrees voor verliezen en aan deze vrees is men maar al te dikwijls op reis blootgesteld. Bias, die niets als zijne wijsgeerige bagaadje in zijne hersenkas op reis medenam, was wel de benijdenswaardigste van alle reizigers, want, zoolang hem zijn schedel niet gespleten werd, was zijn goed in veiligheid. Die echter al zijn goed in koffers of reiszakken met zich voert, is gedurig in vrees, door de luimen van de wisselvallige fortuin beet genomen te worden. Zoo was het gewis een' niet te regtvaardigen kwaden luim van het lot, dat op een pleizierreisje, hetwelk ik onlangs ondernam, het patentslot van mijn koffer sprong, zoodat ik genoodzaakt was, in het stadje N. halt te houden in het logement »de Zwaan" en aldaar op het herstel van mijn' lederen patient te wachten.

Ik moet echter overeenkomstig de waarheid bekennen, dat de waard van de Zwaan zich alle moeite gaf, om mijn verblijf in zijn huis mij zoo aangenaam mogelijk te maken. Hij vertelde mij anecdoten in het oneindige, die ik mij echter meerendeels uit mijne schoolboeken herinnerde en gaf nog eene lange geschiedenis van het stadje N.; hij deelde mij den voornamen inhoud mede der redevoering, die de burgemeester voor drie dagen bij het doortrekken van een' prins gehouden had en liet daarbij ook niet na, mij talrijke bijzonderheden uit het leven der voornaamste leden van den gemeenteraad te vertrouwen; ook zijne eigene levensbeschrijving bleef niet achterwege, waarbij hij op eene behendige wijze deed uitkomen, dat zijne regtschapenheid en zijne goede keuken hem tot den meest geachten waard in den geheelen omtrek maakten. Doch al deze pogingen verhinderden toch niet, dat de tijd mij vreesselijk lang viel en ik grooten lust had, om dien, hoe dan ook, te dooden. Deze moorddadige gedachte verheelde ik dan ook niet en vroeg, welke openbare vermakelijkheden de burgers van N. hadden. De waard gaf mij te kennen, dat deze vermakelijkheden juist tot vele onaangename geschillen onder de leden van den gemeenteraad aanleiding gaven. Wel was men het eens, dat hiervoor *iets* moet gedaan worden, maar *hoe* het gedaan zou worden, hieromtrent bestond verschil van gevoelen, en juist op dit *hoe* komt het alles in dit leven aan, voegde hij er vrij pedant bij en ging aldus voort: een onzer medeburgers, een zeer geleerd en beschaafd man, Dr. Justinus . . .

»Justinus! viel ik hem in de rede; »is dat dezelfde, die voor twintig jaren te H. studeerde en zich later te S. nederzette? Een groot, knap man?"

» Of Dr. Justinus te H. gestudeerd heeft, weet ik niet; alleen weet ik, dat hij vroeger te S. woonde en een knap man was."

» Dan heb ik mijn' besten akademievriend hier teruggevonden!" riep ik in vreugde uit; » ik wil hem dadelijk zien." Ik liet mijn waard den tijd niet, om mij naauwkeuriger inlichtingen te geven, maar begaf mij aanstonds op weg naar de woning mijns vriends.

Toen ik op de akademie mij aan de Muzen wijdde, was Justinus er als een der joligste studenten bekend. Hij was de beste ruiter, de stoutste zwemmer, altijd haantje de voorste en de aangenaamste in den omgang. Hij was vernuftig, geestig en door en door kundig; want in weerwil van alle verstrooijingen, die hij gretig najaagde, vergat hij toch de wetenschappen niet en wijdde zich met ijver aan de regtsgeleerdheid, het vak zijner keuze. Van daar kwam het dan ook, dat hij als een der uitstekende Muzenzonen aangewezen werd en dat hem niet alleen de professoren, maar ook hunne dochters zeer toegedaan waren.

Hoe poëtisch echter Justinus destijds mogt leven, hoe warm ook zijn hart voor vriendschap klopte en hoe opgetogen hij ook voor al het schoone en goede was, voor de poëzy en de dichters scheen hij geenerlei gevoel te hebben. Men kon hem de allerschoonste verzen in handen geven, zij lieten hem onverschillig, hij bleef er koel bij. Hij had de Grieksche en Romeinsche klassieke schrijvers gelezen en zeide, dat hij het groote, degelijke bij hen zeer bewonderde, maar dat geen treurspel van Sophocles hem ooit zoo getroffen had als Thucydidus of Tacitus. Ik, die tot zijn innigste en vertrouwdste vrienden behoorde en voor de Muzen dweepte, had menigen hevigen woordenstrijd met hem, waarin ik tegen zijne onbegrijpelijke koelbloedigheid voor den heerlijken Apollo met vurigen ijver te velde trok. Bij zulke gelegenheden was ik gewoon met gloeijende geestdrift van den Helicon, den Parnassus en de Hippokrene te spreken, maar hij antwoordde mij dan eenvoudig, dat niet aan allen alles gegeven is en dat hij mijne dweeperij begreep maar niet kon deelen. En toch, deze geschillen, hoe hevig soms ook, hadden over het algemeen geen ongunstigen invloed op onze vriendschap, welke bij verschillende moeijelijkheden onverzwakt bleek te zijn. Wij bleven ons wederkeerig hartelijk beminnen en hielden eene drukke briefwisseling, toen ons toekomstig beroep ons bewoog, verschillende hoogeschoolen te bezoeken. Deze briefwisseling werd echter zeldzamer, nadat wij beiden in het praktisch leven waren getreden en hield eindelijk geheel op; ja, na eenige jaren wist ik zelfs de woonplaats mijns vriends niet meer en men kan dus ligtelijk begrijpen, welke gewaarwordingen mij bestormden, toen ik zijn huis binnentrad.

In plaats van mijn vriend, ontmoette ik een vrouwelijk wezen, eene soort van keukenmeid, welke mij zeide, dat haar meester niet te huis was, maar spoedig zoude terugkeeren; tevens bragt zij mij in eene kamer, met den welmeenenden raad, hem hier maar te wachten.

Het uitwendig voorkomen dezer kamer maakte op mij een eigenaardigen indruk. Er heerschte zekere welgesteldheid en welligt was oorspronkelijk alles goed geschikt geweest maar nu was er volslagen gebrek aan orde, netheid en gemak. Waarheen men ook zijne blikken wendde, bespeurde men alzoo dat zorgeloosheid onbeperkt de heerschappij voerde. Onder het dozijn stoelen was geen enkele die zich op volmaakte gezondheid kon beroemen. Op den grooten spiegel die zich tusschen de beide ramen bevond, lag eene dikke laag stof en midden op het tafelkleed zag men eene kolossale ronde olievlek. Wat echter het meest mijne aandacht trok was de groep der Gratien van Canova, die op den ijzeren kagchel prijkte; aan de [illegible] van deer Gratien, met den rug naar [illegible] toeschouwer gekeerd, was het gips aan haar achterste verbrijzeld en de daardoor ontstane opening gebruikt, om er eene Eau de Cologne flesch in te steken, die haren langen dunnen hals nieuwsgierig in de hoogte hief. Hoe is het mogelijk dacht ik, dat Justinus die vroeger zoo zeer op orde en netheid gesteld was, deze wanorde en slordigheid duldt? Hij, die reeds kwaad werd, zoo slechts een enkel boek in zijne boekenkast niet volmaakt gelijk stond met de overige boeken op dezelfde rij of met stof bekleed was. Terwijl ik hierover nadacht teekende ik, om den tijd te verdrijven, met mijn vinger op de dikke laag stof, die den spiegel bedekte, en ik was juist bezig om het theorema van Pythagoras aanschouwelijk te maken, toen mijn vriend binnentrad. Eerst herkende hij mij niet en zeker zoude ik hem ook niet herkend hebben, zoo hij niet te voren was aangekondigd. Ik zoude mij moeijelijk hebben kunnen voorstellen dat deze dikke zwaarlijvige man, die thans voor mij stond, dezelfde Justinus was, wiens gestalte vroeger zoo slank was en zich zoo vlug op het paard vertoonde, die zoo menig meisjeshart deed kloppen, wanneer hij met zijne golvende lokken door de danszaal vloog. Zijne kleeding was ook niet geschikt om de onaangename verandering die zijn uiterlijk door den kwaadaardigen tijd ondergaan had, te verminderen. Zijn overrok fladderde hem als een mantel om de leden en vormde hoogst onbevallige plooijen, zijn vest verried slechts al te duidelijk de sporen van het kwistig gebruik van snuif.

Nadat het tooneel der herkenning en de daarmede verbonden hartelijke omhelzing afgeloopen was, beschouwden wij elkander een langen tijd en schudden het hoofd.

» Men moest twintig jaren lang twintig jaren oud blijven en dan sterven," merkte ik aan. » Ons leven is, wanneer wij het tot de grijsheid brengen, niets anders dan een vijftigjarig verwelken. Ons hart krimpt ineen als die man van Aurora, mythologischer gedachtenis, die van de goden de gunst verkregen had om niet te sterven, maar daarbij het voorregt miste om van de gebreken des ouderdoms bevrijd te blijven. Wij sterven allen vele jaren voor onze begrafenis."

» Zeer waar! riep mijn vriend uit. » Het grootste gedeelte der menschen bestaat uit mumiën, maar men ziet het niet alleen aan, daar de een meer innerlijk, de andere meer uiterlijk uitdroogt. Maar laat ons door zoodanige overdenkingen het uur van ons wederzien niet verbitteren. Gij zijt heden mijn gast. Ik wil u bij deze gelegenheid aan mijne vrouw voorstellen."

» Zijt gij gehuwd?" vroeg ik.

» Ja," zeide mijn vriend op zoo gerekten toon dat hij deze eene lettergreep tot zes deed uitdijen. Men merkte aan dit *ja*, hoe gaarne hij ook *neen* gezegd had.

Hij prees mijne juistheid bijna met eene zucht, toen ik precies op mijnen tijd kwam, om den avondmaaltijd bij hem te gebruiken, en verliet de kamer met de woorden, dat hij zijne vrouw van mijne komst wilde verwittigen.

Ik telde driemaal de vensterruiten en zesmaal de knoopen van mijn rok en vest, liep een dozijnmaal de kamer op en neer en ik had bijna al de draden van een in de nis hangende spinneweb geteld, toen mijn vriend eindelijk met zijne vrouw de kamer binnentrad. Hij stelde mij aan haar voor als zijn beste akademievriend, waarop zij met de verzekering dat zij wenschte kennis met mij te maken en een knikje antwoordde, dat niets te wenschen overliet.

Haar gelaat had eene peinzende uitdrukking en kon, vijftien jaren vroeger, zoo al niet schoon, toch bekoorlijk geweest zijn. Haar donker bruin, groot oog, had eene bepaald dweepzuchtige uitdrukking en haar mond was fijn gevormd; maar daar zij zich in den nazomer des levens bevond, gaf haar niet zeer keurig kapsel, een haar eigenaardig, hoewel niet zeer voordeelig voorkomen. Zij was klein, had eene slechte houding en was zeer smakeloos gekleed. Ik gaf haar mijn genoegen te kennen, dat ik de vrouw eens vriends leerde kennen, wiens naam bij mij de herinnering wekte aan de schoonste en aangenaamste dagen mijns levens, waarop zij verzekerde, dat zij niet minder verheugd was over de kennismaking met den vriend haars gemaals, het alleen bejammerde, dat mijn onverwacht bezoek de toebereidselen tot eene waardige ontvangst onmogelijk gemaakt had, waarbij zij natuurlijk voegde, dat eene vriendelijke, onvoorbereide ontvangst meer waard was dan eene voorbereide. Nadat wij op deze wijze de kennismaking ingeleid hadden, werd ons aangekondigd, dat het eten gereed was.

Wij plaatsen ons aan tafel, alwaar ik mij jegens de gade mijns vriends zoo beminnelijk als mogelijk was, gedroeg. Justinus scheen dit zeer veel genoegen te doen. Als is zeg, dat ik beminnelijk jegens mijne gastvrouw was, bedoel ik daar mede juist niet, dat ik door mijne spraakzaamheid schitterde, want Agatha, zoo heette de gemalin mijns vriends, liet mij in het geheel niet aan het woord komen. Hare welbespraaktheid welde voortdurend en telkens op als eene rijke bron, en daar ik dadelijk zag, dat zij verreweg minder oor dan tong was, deed ik maar geen moeite, om mijn eigen licht te laten schijnen en vergenoegde ik mij, haar nu en dan eene aardigheid te zeggen, als hare uitgeputte longen haar noodzaakten, een oogenblik adem te halen. Dat zij in haar eindeloos spreken meermalen tegen de heilige wetten der logica zondigde, kan men gemakkelijk begrijpen. De logica verdronk handenwringend in den zondvloed harer praatzucht.

Even kakelbont als haar gesprek, was ook de tafel, waaraan mijn vriend mij genoodigd had. De tafel zelve vormde den overgang van de viervoetige tot de tweevoetige wezens. Aan een der pooten namelijk ontbrak een aanmerkelijk deel en daar men vergeten had in dit gebrek te voorzien, stond de tafel zoo wankelbaar, dat al de geregten, bij de minste beweging, in een sidderenden toestand geraakten en de tafel zelve, bij het voorbijrijden van een wagen, schokken en stuiptrekkingen kreeg.

Het maal bestond uit een gebraden eendvogel, eene *omelette soufflée* en salade. De eendvogel was aan de eene zijde te veel, aan de andere zijde te weinig gebraden, zoodat zij regts eene brunette, links eene blondine was. Ik had met dit geregt een dubbelen tegenspoed, want ik verkreeg slechts een stuk van de blonde zijde, waar hare eigenaardige taaiheid het taaiste was; tevens was mij een mes ten deel gevallen, waarvan de scharige kling zich als een door den storm bewogen weêrhaan in het hecht omdraaide, zoodat ik bij elken beet, dien ik van de weerbarstige eendvogel wilde veroveren, met onoverkomelijke moeijelijkheden te kampen had tot dat ik eindelijk, uit vrees om mij een wond toe te brengen, maar besloot, den ongelijken strijd tusschen mij den taaijen eendvogel en het gevaarlijke mes op te geven. Wat de omelet

betreft, moet ik bekennen, dat zij een zeer bescheiden en geenszins opgeblazen voorkomen vertoonde; zij lag daar ineengezakt ter neder en haar zwartgeel, rimpelig uiterlijke toonde duidelijk, dat de meid haar meer aan den rook dan aan het vuur had blootgesteld. Deze omelet veroorzaakte mij bovendien groote verlegenheid, want, daar men vergeten had, mij een servet te geven, kon ik geen stukje daarvan in den mond doen, zonder de vrees van mij zwart te maken. Ook de salade was verre van smakelijk, daar men haar slechts gedeeltelijk toebereid had.

Ik zag duidelijk aan het bekommerd gelaat van mijn vriend, dat hem niets van mijne wederwaardigheden ontsnapte; hij scheen echter om zekere redenen, die mij eerst later duidelijk werden, geene aanmerking daarover te willen maken. Hij liet veeleer zijne vrouw, die zich om hetgeen aan tafel voorviel niet het minste bekreunde, ongestoord haar praatlust bot vieren. Zij sprak veel over de nieuwste kunst en letterkunde, over den toestand der vrouwen en de maatschappij, die zij als slagtoffers van blinde vooroordeelen afschilderde en de stroom van hare welbespraaktheid vermoeide steeds heviger mijne ooren.

Mijn vriend maakte van eene pauze, die gelukkig ontstond, toen zijne vrouw naar een glas water greep, gebruik om mij haar als dichteres voor te stellen en vergat daarbij niet mij te zeggen, dat zijne wederhelft evenzeer aan de Muzen offerde. Ik begroette haar dadelijk als zuster in Apollo en een gevoel van wellevendheid dwong mij daarbij te voegen, dat ik mij gelukkig zoude achten als ik met een proef van haar talent bekend mogt worden. Nadat zij, zoo als bij dergelijke gelegenheden gebruikelijk is, eenige zwarigheden gemaakt had, verzocht zij haren gemaal de welbekende portefeuille te halen. Deze had zoo vele handschriften in het lijf, dat zij uit vrees van te stikken den mond wijd opensperde. Mijne haren rezen te berge, toen ik dezen voorraadschuur onder den arm mijns vriends bespeurde en toen hij dien op de lamme tafel legde, werd deze onder het gewigt er van geschokt, zoodat ik voor de op tafel staande glazen vreesde. Agatha stak de kleine hand in de portefeuille, woelde in de papieren ingewanden en vroeg wat ik het eerst wilde hooren, poëzy of proza. Dat was eene wreede vraag, maar ik antwoordde natuurlijk, dat ik zoowel voor hare poëzy als voor haar proza geheel oor was. Zij gaf aan de eerste den voorrang en begon met hare lyrische uitboezemingen. Hare lyrische voortbrengselen handelden over de vier jaargetijden, over de vier tijdperken van het menschelijk leven, over oude weduwen, over jonge weezen, over het geluk der liefde, over het ongeluk van den echt en over al het poëtische in dit leven. Zij las niet slecht, maar zoo rad, dat ik naauwelijks tijd had, haar tusschen elk gedicht en het volgende het verpligte compliment te maken. Deze wijze van lezen maakte mij duidelijk, dat zij verlangde, mij met den geheelen poetischen inboedel bekend te maken. De tallooze rijmen gonsden mij als een zwerm bijen om het oor, zoodat ik ten laatste geheel en al duizelachtig werd.

Langer dan een uur had de lyrische voorlezing geduurd. Zonder overgang, zonder eenige verpoozing, ging zij nu tot het proza over. Zij begon eene novelle voor te lezen, waarin de heldin, eene vrouw, die men niet begreep, haren echtgenoot verlaat, om zich in de armen van een jongen kunstenaar te werpen. Nadat deze jonge kunstenaar haar volkomen begrepen had, wierp hij zich van zijne zijde in de armen van eene andere en de onbegrepene maakt een einde aan haar leven door zelfmoord, op deze aarde niets achterlatende dan een briefje, waarin zij haren eersten gemaal of liever haren waren gemaal verwijt, dat hij haar niet begrepen heeft. Waren hare verzen vreesselijk, zoo vond ik hare proza waarlijk ijzingwekkend. Het was zoo hobbelig als een slecht geplaveide straat, elke regel was eene barricade, waarachter de moorddadige verveling geborgen was; elke zin was eene holle weg, waarin de regelen der taalkunde door den gemaskerden onzin gruwelijk afgegraauwd werden.

Zij las nog eene andere novelle, waarin twee geestige meisjes optraden, die zich bij het noodlot beklaagden, dat zij geene mannen waren geworden en alleen uit wraak tegen het mannelijk geslacht in het huwelijk waren getreden. Maar gelukkig was het ondertusschen middernacht geworden en ik verzocht vriendelijk mijne dichterlijke gastvrouw, toen zij de tweede novelle gelezen en onmiddellijk tot eene derde wilde overgaan, uit overweging van hare gezondheid, die door deze vermoeijende inspanning moest lijden, hare bereidvaardigheid te betoomen en verzekerde haar tevens, dat deze avond mij onvergetelijk zoude blijven. Zij ademde mijn gehuichelden wierook, dien ik haar toebragt, met welgevallen in en was uiterst vriendelijk jegens mij toen ik afscheid van haar nam.

Justinus vergezelde mij naar mijn logement. Zonder een woord te spreken liepen wij eenigen tijd in het schijnsel van de heldere maan. Eindelijk brak mijn vriend het stilzwijgen af en begon aldus: » Ik raad uwe gedachten en behoef u derhalve niet te vragen, waaraan gij denkt. Ach, dierbare vriend, de oude Chaucer heeft wel gelijk als hij beweert, dat het huwelijk naar een straatrumoer gelijkt. Honderden namelijk, die zich niet in dezen woeligen hoop bevinden, worstelen zich met geweld daarin, maar zoodra zij er in zijn, willen zij met alle geweld er weder uit. » Mijne vrouw is dood goed van harte," ging hij na eene pauze voort; » maar zij is, gelijk gij gezien hebt, eene blaauwkous van de blaauwste soort. In plaats van zich om de huishouding te bekommeren, doolt zij onophoudelijk om den Parnassus en houdt zich onvermoeid met de Muzen bezig. Zij vergenoegt zich niet met ééne enkele dichtsoort, maar springt van de eene naar de andere. Zij schrijft romans, om van in slaap te vallen, zij vervaardigt lyrische gedichten, waarvan elk, gelijk gij heden avond ondervonden hebt, zoolang is als een kegelbaan en zij zoude zich nog meer met de lyrische poëzy ophouden als zij niet zoo vele burgerlijke treurspelen schreef, waarin de mannen vrouwen en de vrouwen mannen zijn. Het ontbreekt haar nooit aan stof, want niets is voor hare Muze zeker. Den geheelen dag zit zij voor den inktkoker, welke tienmaal uitgeput is voor zij zelve aan uitputting lijdt. Zulk eene eeuwigdurende schrijfjeukte is mij nog nooit voorgekomen en ik weet inderdaad niet hoe hare vingers dit werk kunnen uithouden."

» Arme vriend! dacht ik, en zuchtte."

» En toch is dit nog niet mijn grootste lijden," zeide Justinus. » Mijne vrouw, die zoo diep in de poëzy is verzonken, dwingt mij ook hare voortbrengselen te hooren. Daar moet ik dan uren lang bij haar zitten en mij, arme martelaar die ik ben, in de beenen knijpen, om niet te geeuwen of in slaap te vallen. En denkt gij welligt, dat ik 's nachts rust heb, dan bedriegt gij u zeer. Juist 's nachts vangt mijn lijden eerst regt aan. In bed namelijk ontwerpt mijne vrouw gewoonlijk de plannen van hare werken, die zij over dag uitwerkt. In plaats van mij rustig te laten slapen, wekt zij mij elk oogenblik, om mij of eene treffende gedachte mede te deelen, die in haar hoofd is gekomen, of om mij met eene belangrijke intrigue of eene verrassende katastrophe bekend te maken. Dit is nu mijn huisselijk lijden of lijden in huis, maar wanneer ik met haar uitga, staan mij ook duizend wederwaardigheden te wachten. Iedereen ziet ons op de straat na. Mijne vrouw namelijk die vroeger, toen zij nog geen zusterschap met de Muzen gedronken had, zich zoo behoorlijk wist te kleeden, schept thans, na zoo veel over den smaak geschreven te hebben, in eene kleeding behagen, die den goeden smaak in het aangezigt slaat. Op het palet van een schilder ziet het er nog zoo bont niet uit als in haren tooi. Zij draagt een hoog groene shawl op een zwavelgeel kleed en een' hemelsblaauwen hoed met purperroode veêren op het hoofd, zoodat men haar voor een' wandelden vulkaan houdt, die juist aan het vuurspuwen is. Vroeger heb ik beproefd, haar dien kakelbonten tooi af te raden, maar daar zij gewoonlijk begon te weenen en stijf en sterk staande hield, dat ik haar niet begreep en niet wilde begrijpen, daar ik geen oor had voor de klinkende snaren van haar hart, gaf ik mij eindelijk aan haren gruwelijken smaak op genade en ongenade over. Ach, beste vriend, gij kunt zelfs niet begrijpen, hoeveel zelfs de degelijkste man van zijne kracht moet opofferen, om den huisselijken vrede te bewaren. Daar helpt zelfs de moed eens mans niet. In den strijd met zijne vrouw lijdt hij zoo vele nederlagen, dat hij zelfs aan een' niet eervollen vrede boven eene voortzetting van den oorlog de voorkeur geeft. Maar nog eene ramp komt er bij. Al dat dichterlijk gesnor, al die berijmde taalsnippers en die ongerijmde armoede van gedachte kosten mij mijn dierbaar geld. Daar zich namelijk nergens een uitgever voor die blaauwkous-produkten wil belasten, geeft zij ze op eigene, of liever op *myne* kosten, uit. Ik moet dus zelf het kruis koopen, waaraan ik genageld ben. Is er wel een grooter, dwazer ongeluk?!'

Daar ik de met eene zucht geuite vraag mijns vriends niet op gepaste wijze kon beantwoorden, zweeg ik en er ontstond eene pauze, welke hij eindelijk afbrak met de woorden: » Waarover ik nog het meeste leed gevoel, zijn mijne beide kinderen, die ik genoodzaakt ben geweest, om naar een opvoedingsgesticht te zenden, daar mijne vrouw zich meer om de vruchten van haren geest dan die van onzen echt bekommert.

» Maar uwe vrouw schijnt nog toch wezenlijk goed en hartelijk te zijn" merkte ik aan als om mijn vriend te troosten.

» Dat is juist wat haar ongenaakbaar maakt," zeide Justinus. » Hare goedhartigheid is het sterkste pantser tegen mijne wapenen. Ook is zij zeer bevreesd dat zij hare pligten verzuimt, integendeel meent zij, dat ik aan hare dichterlijke talenten, aan haar vaderland, ja zelfs aan de nakomelingschap te kort zoude doen, wanneer zij niet zonder ophouden de pen op het papier

het dansen. Hare ziekte is ongeneeslijk, maar ik lijd het meest daaronder.

Zoo sprak Justinus van wien ik afscheid nam toen de morgen begon te grauwen. In het lot mijns vriend zag ik duidelijk de wraak der poe. zij voor de onverschilligheid, waaraan hij zich ten haren aanzien had schuldig gemaakt en ik vraag ieder getrouwd man of deze wraak wel vreesselijker, gruwelijker en ontzettender had kunnen zijn.

De laatste der Tories.

De onlangs overleden graaf van Winchelsea, die zoo al niet de laatste der tories, gelijk hij meestal genoemd werd, toch een der heftigste verdedigers van de begrippen der oude tories in het Hoogerhuis geweest is, was de tiende graaf van zijn naam, daarbij nog de vijfde graaf van Nottingham, burggraaf Maidstone en baron Finch of Daventry. Den 22sten Mei 1791 geboren, nam hij, sedert hij plaats nam in het parlement, met meer dan gewone energie deel aan alle godsdienstige strijden, welke in het parlement gevoerd werden. Bij den kleinsten zoowel als bij den grootsten strijd, voer hij van zijn' zetel in het Hoogerhuis met eene hartstogtelijkheid, die soms aan het komische grensde, tegen alles uit, wat in onzen tijd godsdienstige verdraagzaamheid genoemd wordt en wat in zijne oogen een inbreuk op de regten der Anglikaansche kerk daarstelde. Een lang en krachtig man, met regelmatige gelaatstrekken en levendige oogen, stond hij in de laatste jaren in het Hoogerhuis daar, bijna aan zich zelf overgelaten, als wachter van de Protestantsche staatskerk tegenover de voorstanders der verdraagzaamheid. Sprak hij met vuur tegen Maynooth, Rome of den kardinaal Wiseman, dan vergat hij spoedig zijne eigene waardigheid en die van het Huis. Dan bediende hij zich soms van zulke harde uitdrukkingen, dat de verslaggevers der bladen de pen nederlegden, of wel geraakte hij zoo zeer in vuur dat hij slechts onzamenhangende woorden uitsprak, waarvan de verslaggevers evenmin eene pairsrede konden vervaardigen. Zoo was lord Winchelsea tot aan zijn einde. *Constant en Protestant* zoude zijn grafschrift kunnen luiden.

In zijne bezittingen en titels wordt hij opgevolgd door zijn zoon uit een eerste huwelijk, George James, burggraaf Maidstone, die even als zijn vader tot de conservativen behoort en van wien niets meer te zeggen valt, dan dat hij menig slecht gedicht geschreven heeft. Het tweede huwelijk van den overledene was kinderloos. Zijn derde vrouw was eene dochter van den markies van Anglesea, bij welke hij vier kinderen, het laatste eerst in 1856, heeft gehad.

De Koningin van Spanje is de eenige der gekroonde hoofden, die den Fr. Keizer nog niet door een' bijzonderen gezant heeft laten geluk wenschen met zijne redding uit het gevaar op 14 Jan. ll. Men schrijft dit toe aan het volgende: Bij de geboorte van den zoon des Keizers, zond de Koningin van Spanje hem onmiddelijk de orde van het gulden vlies; tot nu toe heeft de Keizer deze beleefdheid nog niet door de overzending van de orde van het legioen van eer beantwoord. De Sp. regering moet dit zeer kwalijk genomen hebben, zoo zelfs, dat de hertog Rivas op het punt zou geweest zijn, zijn paspoort te vragen en een' eenvoudigen zaakgelastigde met de aangelegenheden van het gezantschap te belasten.

De *Courrier de la Dendre* verhaalt dat een jongeling te Ath, op eene bijeenkomst alwaar over meerdere of mindere sterkte gesproken werd, het voorstel deed een stoel waarop een jong meisje van een krachtig voorkomen zoude plaats nemen, met eene hand in de hoogte te houden, hetgeen dan ook plaats had. Aangemoedigd door het goede gevolg wilde de jonge man, Wattier genaamd, eene tweede proef nemen, maar deed het meisje door een zwaarlijvig heer vervangen. Naauwelijks had hij dezen opgetild of hij gevoelde zulk eene hevige pijn in de borst dat hij onmiddellijk naar huis ging en zich te bed legde. Niettegenstaande de ingeroepen hulp is hij na twee dagen lijdens onder de vreesselijkste pijnen bezweken.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

KATOEN. Den 24sten dezer, van Plant. Waterloo, 41 balen schoone a 34,11 cent.

SUIKER. Idem, van plant. Bleijendaal, 24 vaten a 10,75 cent.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 23 dezer, de Ned. schoener *Sebastopol*, kapt. L. Wildschut, van Curaçao. Passagier: de Heer J. G. Brands.

Idem, de Eng. schoener *Flijing Fish*, kapt. Simmons.

Idem, het schip *Equator*, kapt. Nieuwenhuijs, beiden van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 23n., de Eng. schoener *Excelsior*, kapt. N. Clonnel, naar Demerarij, in ballast.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Cornelia, kapt. de Leeuw, adres bij M. M. Curiel. Sluit 27 dezer.

Diana, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij. Sluit 31 dezer.

Theodora Josina, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit *Medio April* e. k.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal. Sluit 15 April.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiesen, adres bij J. H. Zaal.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**